

Pořad bohoslužeb

2. května – 8. května 2022

DOBA VELIKONOČNÍ, Žaltář III. týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 2.5.	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve	St. Jičín	15:30	pohřeb – Jana Boková †
			-	není večerní mše svatá
Úterý 3.5.	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů	-	-	není mše svatá
Středa 4.5.	Středa po 3. neděli velikonoční	-	-	není mše svatá
Čtvrtek 5.5.	Čtvrtek po 3. neděli velikonoční	-	-	není mše svatá
Pátek 6.5.	Památka sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka <i>1. pátek v měsíci</i>	St. Jičín	16:30	<i>příležitost ke svátosti smíření + tichá adorace</i>
			17:30	za † rodiče Frydrychovy, † sestru a duše v očistci a za živou rodinu
Sobota 7.5.	Sobota po 3. neděli velikonoční <i>1. sobota v měsíci</i>	St. Jičín	10:00	svatba Tereza Vahalíková a Marek Bezděk
		Petřkovice	16:00	mše svatá v kapli
Neděle 8.5.	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	St. Jičín	7:30	<i>májová pobožnost – Litanie k Panně Marii</i>
			8:00	<i>pout' ke sv. Floriánovi</i> za živé a † hasiče Starojicka
		St. Lhota	10:00	mše svatá

Farář: P. Marcel Krajzl, mobil – farní úřad: 731 058 895, email: rkf.starjicin@dox.cz
Webové stránky farnosti Starý Jičín: <http://farnostsj.cz>

OHLÁŠKY

* Dnes 1.5. je den modliteb naší farnosti za kněžský seminář v Olomouci. Na konci mše sv. se jako obvykle pomodlíme *Zdravas Maria* a jako večerní modlitbu doma prostě za seminář a další kněžský dorost.

* Po dobu pobytu o. Marcela v lázních budou mše sv. v týdnu jen v pátky.

* Pohřby budou moci být jen v pondělí.

* Děkujeme všem dárcům, kteří přispěli do Postních kasiček částkou 8677,- Kč. Do Indie pro adoptivního chlapce naší farnosti Prajwala pošleme 4900,- Kč a zůstatek věnujeme na Ukrajinu.

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

1.5.2022

3. neděle velikonoční

23. / ročník XII.

Kristus, který všechno stvořil, vstal z mrtvých a smíloval se nad lidským pokolením.

Láska k Bohu nadevšecko

Díval jsem se jednou v Kalifornii z kopce na záliv, ve kterém je město Los Angeles. Z výšky je pohled na města obyčejně pěkný. Ale tu mne hned napadlo, že je zde jinačí než pohled na města evropská. Ve starodávné Itálii nejsou mrakodrapy a mezi domy vyčnívají katedrály a věže kostelů. I v Los Angeles některé budovy nápadně převyšují celé okolí. Jsou to především banky. Napadne přitom skeptická myšlenka: ti, kdo stavěli vysoké kostely a malé domy, asi milovali Boha nadevšecko, ale co si máme myslet o těch, kdo staví vysoké peněžní ústavy? Otázka však není tak jednoduchá, aby se na ni mohlo odpovědět jenom podle vnějšího dojmu. Položme si ji znovu ve formě námitek, ale tentokrát už uvážených. Je jich několik.

První bychom mohli formulovat takto: **člověk víc miluje, co ho víc přitahuje**; normálně nás však víc přitahují věci viditelné, konkrétní než neviditelné. Svět kolem nás je viditelný, Bůh je naopak neviditelný a daleko od nás na nebi. Divíte se pak někomu, do si v neděli ráno povzdychne: „Šel bych do kostela, ale je dnes tak krásný den a stromy kvetou!“ Ještě radikálnější je lidová písnička: „Když tě vidím, má panenke, v tom kostele klečeti, nic nemohu sloužit Bohu, musím na tě hledět. Kdybych Boha tak miloval, jako miluji tebe, byl bych dávno za svatého jako anděl z nebe.“ Vzpomínám si, jak jeden přísný kněz ta slova považoval za rouhačská. Ale sotva je to tak přísně míněno. Ostatně nám v řešení tohoto problému pomohou moralisté.

Rozlišují mezi láskou k Bohu z hlediska hodnoty a z hlediska citu. Chlapec se např. dívá napjatě na fotbalový zápas v televizi. Celého ho to zaujalo. Ale řeknou mu, že se matce udělalo špatně a že musí zavolat lékaře. S hlubokým povzdechem zhasne televizi a běží pro lékaře. Citové zaujetí ustoupí hodnotě. Nebo někdo jede rychle autem, má naspěch. Ale na křižovatce jedou jiná auta zprava a mají přednost. Nezbyvá než zastavit. Obrazně by se dalo říci, že i my v životě stále někam spěcháme, ale **zájmy Boží jdou zprava a mají přednost** před všemi citovými zaníceními.

Druhou námitku proti přednostní lásce k Bohu pronášejí filosofové. Aristoteles prohlásil, že opravdově milovat může člověk jenom sám sebe. Když mu namítli, že se např. matka obětuje pro dítě, odpovídá filosof: je to proto, že je považuje za část sebe, že patří k její osobě. Dá se něco podobného říci o Bohu? Řečí Otcové církve o tom nepochybovali. Učili, že se křesťan skládá z těla, z duše a z Ducha svatého. Je tedy Bůh v nás, v našem srdci. Proti tomu měli však někteří výhrady:

jak může být Bůh částí člověka? Odpověď je celkem jednoduchá. **Bůh je tam, kde působí.** Působí svou silou ve všem, je tedy všude, ale různým způsobem. **V člověku působí s jeho svobodným souhlasem.** Čím víc tedy sledujeme zájmy Boží, tím víc se s ním sjednocujeme. Naše lidská činnost se tedy stává božsko-lidská a má zvláštní moc. Milujeme všichni svou vlastní práci, láskou k Bohu jí dáváme opravdovou hodnotu.

Třetí námitku jsme slyšeli od ateistů: zájem o Boha odtahuje člověka od zájmu o zlepšení světa, náboženství je jakoby „opium lidstva“. Roztomilý výklad této fráze jsem četl u jednoho ruského spisovatele. Vypravuje, že v době po revoluci jel drožkou po Moskvě a na jednom domě četl tento nápis. Starý drožkář se zamyslel a pak prohlásil: „Je to pěkně pověděno. V nemocnici po operaci jsem měl velké bolesti. Dali mi trochu opia a cítil jsem se lépe. **Tak si myslím, že i myšlenka na Boha nám ulehčuje v našich bolestech**“. Takový výklad nápisu by Lenin jistě nepřijal. On považoval náboženství za jakousi drogu, která paralyzuje zájem o svět. Takové ovšem nemůže být náboženství biblické, které učí, že je Bůh stvořitel všeho viditelného a neviditelného a že je člověk jeho obrazem a spolupracovníkem k dokončení tak velkého díla. Duchovně se naopak droguje ten, kdo Boha popírá, protože tím zapomíná na svůj velký úkol ve světě.

Čtvrtou námitku proti lásce k Bohu pak můžeme formulovat takto. Je dvojí láska: sobecká a bliženská. Sobec myslí na sebe, na své dobro a pro sebe všecko uchvacuje. **Pravá láska** je bliženská, ta neuchvacuje, ale **dává**. Mezi lidmi jsme nejvíc vděční tomu, kdo nám nejvíc dal. **Bůh nám dal nejvíc, proto mu máme být nejvíc vděční.** Ale jak se mu můžeme odvděčit, když mu nic nemůžeme dát? Z toho plyne, jak se zdá, tento závěr: Bůh miluje nás, ale my nemůžeme opravdově milovat Boha. Autoři si byli vždycky této námitky vědomi a snažili se ji nějak překonat.

Scholastická filosofie dávala např. tuto odpověď. Dáváme druhému to, co mu chybí. Co chybí Bohu? Jemu samému nic. Ale v tomto světě není ještě dokonale uznáván, chybí tu tedy toto uznání, chvála, sláva. **Milujeme Boha, když jej chválíme a rozmnožujeme jeho slávu.** Tato úvaha jistě není špatná, ale je málo působivá. Daleko lepší je odpověď Písma: dává Bohu ten, kdo dává bližnímu. Vypravování evangelia o posledním soudu končí právě tímto prohlášením: „*Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste učinili*“ (Mt 24,40).

Vysvětluje to sv. Jan ve svém listě: „My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás. Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí“ (1 Jn 4,19-20). Závěr ze všeho toho, co jsme řekli, je tedy jednoduchý: **láska k Bohu patří k naší identitě, bez ní se naše vlastní osoba nemůže vyvinout sama ani ve styku s druhými a se světem.** Proto je tedy první a základní přikázání.

/P. Tomáš Špidlík, www.pastorace.cz/

Různá oznámení

- Tuto neděli 1. května v 16 hodin se uskuteční v Bílovci v kostele sv. Mikuláše koncert skupiny Good Work.

7. 5. 2022 Maria Hilf u Zlatých Hor

Program | 13:30 modlitba růžence | 14:00 mše svatá s otcem biskupem Martinem Davidem
17:00 závěrečné požehnání | 13:00 - 14:00 a 16:00 - 17:00 možnost svátosti smíření

Doprovodný program | 15:00 - 17:00 | Poznej okolí Maria Hilf | Rodinný kvíz
dílna pro děti | lesní pedagogika | aktivity pro děti i rodiče | skákací hrad
občerstvení | akce se koná za každého počasí

www.prorodiny.cz

Akci organizuje:
Centrum pro rodinu a sociální péči z. s.
Biskupství ostravsko-opavské
poutní místo Maria Hilf
děkanát Jeseník

POUŤ RODIN

